

Едиција

цепни
а
на
гр
е
м

Уредник
Ален Бешић

Copyright © Милош Петковић, 2024.

Copyright © Александар Цветковић (илустрације), 2024.

Copyright © за ово издање Културни центар Новог Сада, 2024.

Сва права задржана. Ниједан део ове књиге не може се користити нити репродуковати у било ком облику без писмене сагласности издавача.

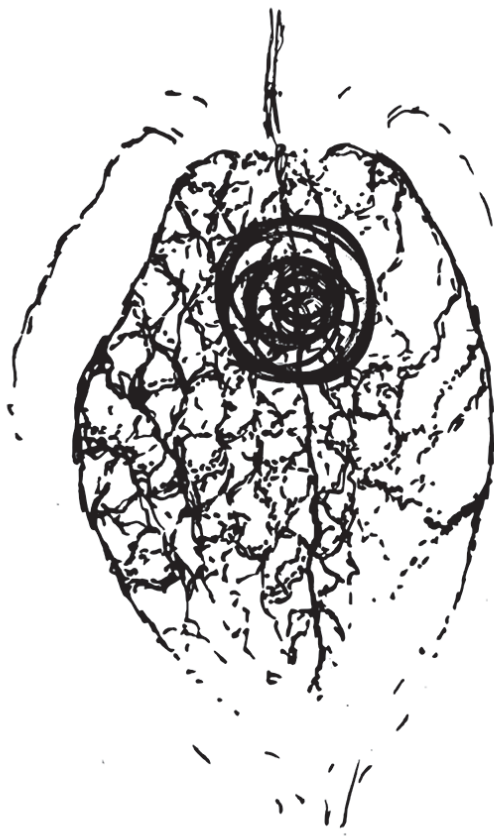
МИЛОШ ПЕТКОВИЋ

Ту сам, далеко

Поема о срастању у неколико слика
(2017–2022)

*Мрави су вукли велике њрошице њишине.
Горан Петровић, Породичне сѡрије*

ваздух

Када први пут (по)ломиш ребро,
Урлик сакријеш песничењем
Ваздуха између препона.

Тада ваздух гори,
А изнад кровова:
Кућна врата су отворена.

Не могу да говорим о њему,
Он долази, а не одлази.

Све(т) (о)стаје, незахвално,
Попут грудног коша:
Зидови, улица, степенице.
И све (под)сећа на прегорели шећер
Који пијеш када се прехладиш,
А (уз)даха, ниоткуд.

две тачке

Могу бити непомичан. Као тачка: ако се зауставим,
Ваздух је мој претходник.

Не мораш бити фин, тачке су, у побуни,
изоштрене и умирене:

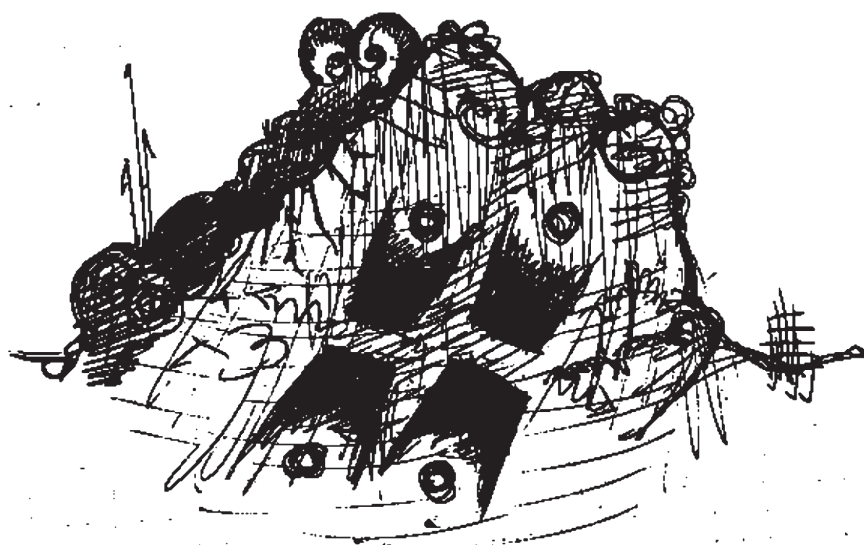
Још траје нека врста љубави.

Ако је соба топла, травњак је миран.

Стопе (ни)су битне, (не)битни су (туђи) кораци
који их прекривају.

Недоглед је моја срећа.

й̄ело, сине

Гледај у тај зид,
Говорио је (пра-крв) прадеда,
Након њега (де-крв) деда,
Уосећавано, (ота-крв) отац.

Тај зид, лепенке куће,
Никада неће пасти.
Тај зид те никада
Неће издати.

Унутрашњост је топла зими,
А лету хлад.

Погледај, поред свих напуштених,
Један је чуваркућа.

Осталих се не сећам –
Само мисао –
Сине.